

Panel 1: hovedtale af Dennis Small ved Schiller Instituttets videokonferenece For at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer den 9. april 2022

Jeg er meget glad for at være her i dag blandt denne fremragende gruppe af internationale takksomme aktører eller aktive tænkere, som er samlet for at udarbejde løsninger på verdens problemer. Problemerne er virkelig store. Jeg kommer til at tænke på, hvad Ramsey Clark engang sagde om det, der gjorde Lyndon LaRouche så farlig for hans fjender i det internationale finansielle etablisement, nemlig at hans organisation var en "frugtbar idémotor".

Og det er igen i dag præcis det, der gør os til en så stor en trussel mod det eksisterende finansielle etablisement med centrum i London og en vigtig gren i Wall Street. Det haster nu med at få gang i disse motorer for at håndtere en krise af en størrelsesorden, som vi ikke har set siden Den sorte Død i det 14. århundrede.

Vi kigger f.eks. i retning af en global hungersnød, hvor det for blot et par måneder siden blev anslået til at 235-250 millioner mennesker ville dø af sult i løbet af dette år, men nu er de bedste vurderinger – og de er desværre præcise – at så mange som 1 milliard mennesker meget vel kan dø af sult i år.

Det er en ottendedel af den menneskelige befolkning.

Situationen i bestemte lande, især i Mellemøsten og Nordafrika, er slem på grund af deres ekstreme afhængighed af import. Ved at afskære den russiske og ukrainske eksport gennem disse supersanktioner der er blevet anvendt – de to lande har tilsammen en tredjedel af al den hvede, der handles på verdensmarkederne – rammes især Afrika og Mellemøsten endnu hårdere.

Energisituationen er endnu værre. Det rammer Europa særlig hårdt. Europa er fuldstændig afhængig af russisk eksport af olie og gas. Tyskland, den mest industrialiserede af Europas nationer, får 24 % af sin samlede energiforsyning fra russisk gas og olie, som det fremgår af grafikken på skærbilledet. Men dette rammer ikke kun Afrika, det rammer ikke alene Tyskland. Disse supersanktioner, der kommer oven på et igangværende sammenbrud af hele det globale finanssystem, berører hele verden.

Det, vi nu har at gøre med, som I kan se ved at kigge på Lyndon LaRouches berømte Triple Curve, tredobbelte kurvefunktion, som giver en idé om forholdet mellem væksten i finansielle spekulative aktiver og det fysiske økonomiske sammenbrud nedenunder. Det ses, at dette problem faktisk begyndte med et kollaps i vækstraterne i den fysiske økonomi tilbage omkring 1971, da det flydende valutakurssystem blev indført internationalt. Bretton Woods-systemet med faste valutakurser, der blev indført af Franklin Delano Roosevelt, blev skrottet, og det åbnede dørene for en flodbølge af spekulation, som i dag har skabt en boble af derivater, der er på et sted mellem 1,5 og 2 billioner dollars.

Det der er sket, som man kan se på den anden version af denne tredobbelte kurve, er, at oven på dette igangværende sammenbrud har vi haft en nedgang pga. pandemien, som forårsagede frygtelige kriser i hele verden. Oven i det var der en yderligere forværring af den forsætlige afindustrialisering, der blev indført efter COP26-mødet og miljøpolitikken på internationalt plan generelt.

Og nu er der så en tredje tilbagegang af en dramatisk art med de sanktioner, der er blevet indført internationalt. Så siden 1971, da det flydende valutakurssystem blev indført, var det begyndelsen til enden på det, der i virkeligheden var Glass/Steagall-systemet internationalt, som adskilte produktiv anvendelse af valuta og kredit fra spekulative aktiviteter. På internationalt plan taler vi om et system med faste valutakurser; i USA er det Glass/Steagall-systemet. Det er det samme med hensyn til de økonomiske grundprincipper.

Lad mig gå over til spørgsmålet om, hvordan vi løser dette problem, for jeg mener, at det er det, som vores opmærksomhed og vores diskussion virkelig skal fokuseres på. Vi har sammensat et program til at løse denne krise globalt, til at skabe en ny økonomisk arkitektur med udgangspunkt i LaRouches grundlæggende økonomiske politik, der er centreret omkring hans Fire Love. Se, det man begynder med, og man er altid nødt til at begynde med dette, er den fysiske økonomi. Ikke de finansielle aspekter, men den fysiske økonomi.

Hvis man ser på kombinationen af Rusland, Indien og Kina – hvad Primakov kaldte den strategiske trekant – kan man se, at disse tre nationer i sig selv, som alle bliver angrebet og ødelagt af de spekulative angreb fra London og Washington og de politiske angreb og også de militære angreb, tilsammen udgør 38% af verdens befolkning; de producerer 42% af hveden, 66% af stålet. 45% af de nye atomkraftværker der bygges. Det er ikke sådan, at de kan fungere på en selvstændig måde, men de har et meget godt grundlag for at bryde med det spekulative system og etablere – og dette er det andet punkt i vores forslag – en fælles valuta, der indledes mellem disse nationer, som ville etablere en fast valutakurs indbyrdes og med en absolut barriere mellem dem og det spekulative dollarsystem.

Der har været mange diskussioner i finansielle kredse på internationalt plan om, hvordan man kan gøre dette. Ville den blive bakket op af guld, af råvarer, af hvad? Det vigtigste,

der gør en valuta værdifuld, er, at den er bakket op af realkredit, der udstedes i en produktiv retning. Jeg vil gerne citere for jer, hvad Lyndon LaRouche sagde om dette på et seminar den 29. juni 2005 i Berlin. Han sagde:

“Regeringers og ledende institutioners populære opfattelse af penge er vanvittig, når man ser på virkningerne af begrebet, og den måde det anvendes på. Pengenes værdi bør bestemmes ud fra et videnskabeligt princip, ikke et regnskabsprincip. Og det videnskabelige princip er, hvad der er en fysisk forsvarlig bestemmelse af regeringernes vilje og evne til at skabe kredit på lang sigt til udvikling af deres økonomier og deres produktivitet. Viden om regeringens vilje og kompetence til at skabe værdi, til at skabe rigdom og til at have tilstrækkelig velstand til at tilbagebetale den gæld, som man skaber, rettidigt. Dette er et fysisk spørgsmål, ikke et regnskabsrelateret spørgsmål.”

Jeg mener, at dette er afgørende for opgaven med at sammensætte en sådan fælles blok og en valuta, der kan understøtte den med hensyn til dens fysiske økonomiske kapacitet.

For det tredje skal de nationer, der er en del af denne genopretning af de fysiske økonomier ved at bryde med det synkende Titanic, etablere nationale valutaer med faste valutakurser, ikke en flydende valutakurs, som åbner døren for spekulation med dollaren, og forsvare den med valutakontrol. Brug dette til at etablere hamiltonisk kredit udstedt til produktive aktiviteter af præcis den slags, som Lyndon LaRouche netop beskrev. Behovet for en sådan fuldstændig mur mellem den spekulative økonomi og den produktive økonomi er kernen i en ordning af Glass/Steagall-typen.

Med dette på plads som en byggesten eller et udgangspunkt har vi så kravet om de tre RIC-nationer [Rusland, Indien, Kina], som erindres var starten på BRIC efter RIC, og derefter BRICS [Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika]. De burde

udvides ved at låne kapital til produktive aktiviteter til udvikling af Den tredje Verden, udviklingssektoren. De fleste nationer i udviklingssektoren vil være meget glade for at tilslutte sig en sådan ordning, fordi de bogstaveligt talt bliver dræbt af politikken fra det synkende, selvdestruerende, transatlantiske finanssystem.

Det er ekstremt vigtigt som et femte punkt, at USA og de europæiske nationer kan tilbydes denne type ny mekanisme. Det er det, som Lyndon LaRouche altid havde foreslået; en fire-magts-aftale mellem Rusland, Indien, Kina og USA. I forbindelse med forslag som f.eks. Kinas Bælte- og Vej-Initiativ tilbydes USA og Europa at tilslutte sig disse aktiviteter, som naturligvis vil være til gavn, ikke for Wall Street eller City of London, men for befolkningen og industrien i hele den pågældende region. Det er ikke en så stor ændring for USA. Det betyder udelukkende, at man skal vende tilbage til Alexander Hamiltons principper, som vores amerikanske system for politisk økonomi faktisk blev grundlagt på.

Endelig, og for det sjette, foreslår vi, at denne nye orientering, denne tilgang til øst-vest-samarbejde med henblik på win-win-udvikling anvendes på Ukraine; det måske vanskeligste problem på planeten. Ukraine er blevet ødelagt af 30 års liberal økonomisk politik, ikke kun af krigen. Det har betydet, at landets befolkning er faldet med en tredjedel, at arbejdsstyrken er styrtdykket, at arbejdsstyrken i fremstillingsindustrien er gået ned med 25%.

Og dette i en økonomi, som havde været en af de mest avancerede industrielt udviklede økonomier med højteknologi, rumfart og andre kapaciteter, atomkraft osv. Og naturligvis den berømte sorte muldjord, der sørgede for udvikling af landbruget. Alt dette skal genopbygges, og det må ske i et fælles samarbejde mellem øst og vest. På denne måde vil Ukraine ikke blive udløseren for en potentiel atomkrig, men en reorganisering omkring det westfalske princip om, at den

andens fordel skal være grundlaget for løsningen af hele jordens problemer. Vi må tage udfordringen med Ukraine op, ikke fordi den er let, men fordi den er svær.

Jeg takker Dem.